Het Vooruitkijkende Monument

Daan de Jong
Studio Post-Fossil
Urban Narratives

Scan de QR-code om
een korte film van dit
project te zien

Ik heb er nooit echt bij stilgestaan. Dat monumenten eigenlijk geen tegenwoordige tijd kennen. Ze genereren een soort verdwijnpunt naar een persoon of gebeurtenis uit het verleden, Om zo een herinnering door te geven aan toekomstige generaties. De ironie is, dat zelfs de vereeuwiging in brons en steen, onderhevig is aan de vergetelheid. De tand des tijds knaagt, tot het punt waarop het monument ten onder zal gaan aan zijn eigen gewicht.

TERUGKIJKEN

Achter in de rozentuin van Boijmans van Beuningen staat een monument.
Mijn eerste herinneringen aan deze plek voeren terug naar mijn kindertijd, toen ik samen met mijn opa en oma het museumpark bezocht. Het beeld van de metershoge obelisk van graniet kan ik mij helder voor de geest halen. Zelfs met de onbevangen blik van een kind wist ik dat deze plek belangrijk was. Tot voorkort waren mijn herinneren de enige associatie die ik had met deze plek. Als kind wist ik weinig of niets van hetgeen waaraan het mij eigenlijk moest herinneren. Met mij zullen veel Rotterdammers zijn die niet weten dat dit het monument is voor G.J. de Jongh.
Uit de inscripties op de muur achter het

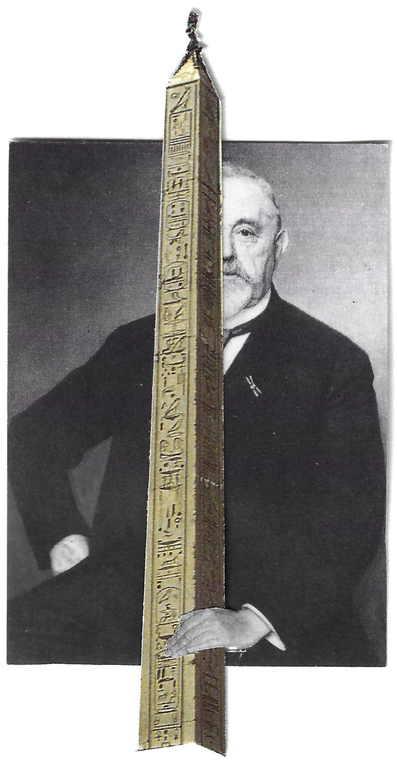

monument valt te lezen wat de Jongh heeft betekend voor Rotterdam. Tussen 1879 en 1910 was de Jongh, als Directeur der Gemeentewerken, verantwoordelijk voor de enorme expansie van de haven. De Jongh werd met zijn visionaire blik het symbool van de groei en voortuitgang van Rotterdam als wereldhaven.
Het zijn diezelfde idealen van groei en vooruitgang die ons aan de rand van de afgrond hebben gebracht en onze tijdshorizon hebben doen krimpen tot de tegenwoordige tijd. Daarmee komt ook de in brons en steen gevatte representatie van deze waarden ter discussie te staan. Kunnen we nog wel trots zijn op de zogenoemde helden, die met hun geloof in de god van de eeuwige groei roofbouw hebben gepleegd op de toekomst? Zullen de monumenten die het gedachtengegoed of het machtssysteem van de fossiele orde vertegenwoordigen ten onder gaan aan hun eigen gewicht? Of wacht het G.J. de Jongh monument een ander lot?

VOORUITKIJKEN

Het is tijd om af te rekenen met ons woekerende korte termijn denken en op zoek te gaan naar manieren waarop we ons op een symbolische manier kunnen blijven verhouden tot het verleden en tegelijk ruimte laten aan nieuwe vormen van representatie die voorbij ons eigen menselijke bestaan durven te treden.
Stel je eens voor dat het monument geen verdwijnpunt vormt naar het verleden,
Maar vooruitkijkt naar de toekomst, als een intergenerationeel geschenk dat ons verbindt met de universele vreemden van morgen. Het vooruitkijkende monument is geen statisch object, maar een proces waarbij het bestaande G.J. de Jongh-munument wordt ingezet voor een monumentale daad. Of beter gezegd, een ritueel. Een ritueel dat voortvloeit uit het kathedraal-denken en wat daarmee een transcendentaal proces vormt, dat zich iedere generatie, om de 15 jaar herhaalt. In dit ritueel vormt de obelisk een obstructieve macht, een tegenhanger van ons woekerende kortetermijndenken. Het vormt een contramal die ruimte garandeert voor de generatie van toekomstige levensvormen.

HET OFFER

In gedachten laat ik mij meevoeren naar de rozentuin, naar mijn herinneringen aan deze plek, die zich vast lijken te klampen aan het monument als een anker in de stroom van de tijd. Ik probeer me een voorstelling te maken van het leven dat zich tot in de verte voorbij ons eigen leven strekt. Terwijl mijn gedachten afdwalen in de tijd voltrekt zich voor mijn ogen een ritueel. We staan aan het begin van een nieuwe generatiecyclus die wordt ingeluid met een offer. Rond het monument is een mantel opgetrokken, die als een sluier het monument omfloerst. Naast het monument staat een cilinder, het is een offerblok voor organisch materiaal. In een jarenlange animistische processie worden de resten van planten en voedsel omgezet in een vruchtbaar substraat en geofferd aan het monument om een natuurlijk proces van microbiële activiteit in gang te zetten.

DE WIJDING

Als ik jaren later terugkom op diezelfde plek is de mantel rond het monument gevuld met een vezelachtig mengsel dat de obelisk aan het zicht onttrekt. Een nieuw ritueel dient zich aan, de wijding van het monument. Voor dit ritueel zijn zeven legaten uitgeloot. Als bewakers van de toekomst zijn zij voorgedragen om de verbinding te leggen met de eerste eencelligen waaruit wij zijn ontstaan. Dit doen zei door uitgerust met zwamvlok-vernevelaars de spore van schimmels te verspreiden in een ceremoniële uitwisseling, waarbij het organisch substraat langzaam wordt overwoekerd

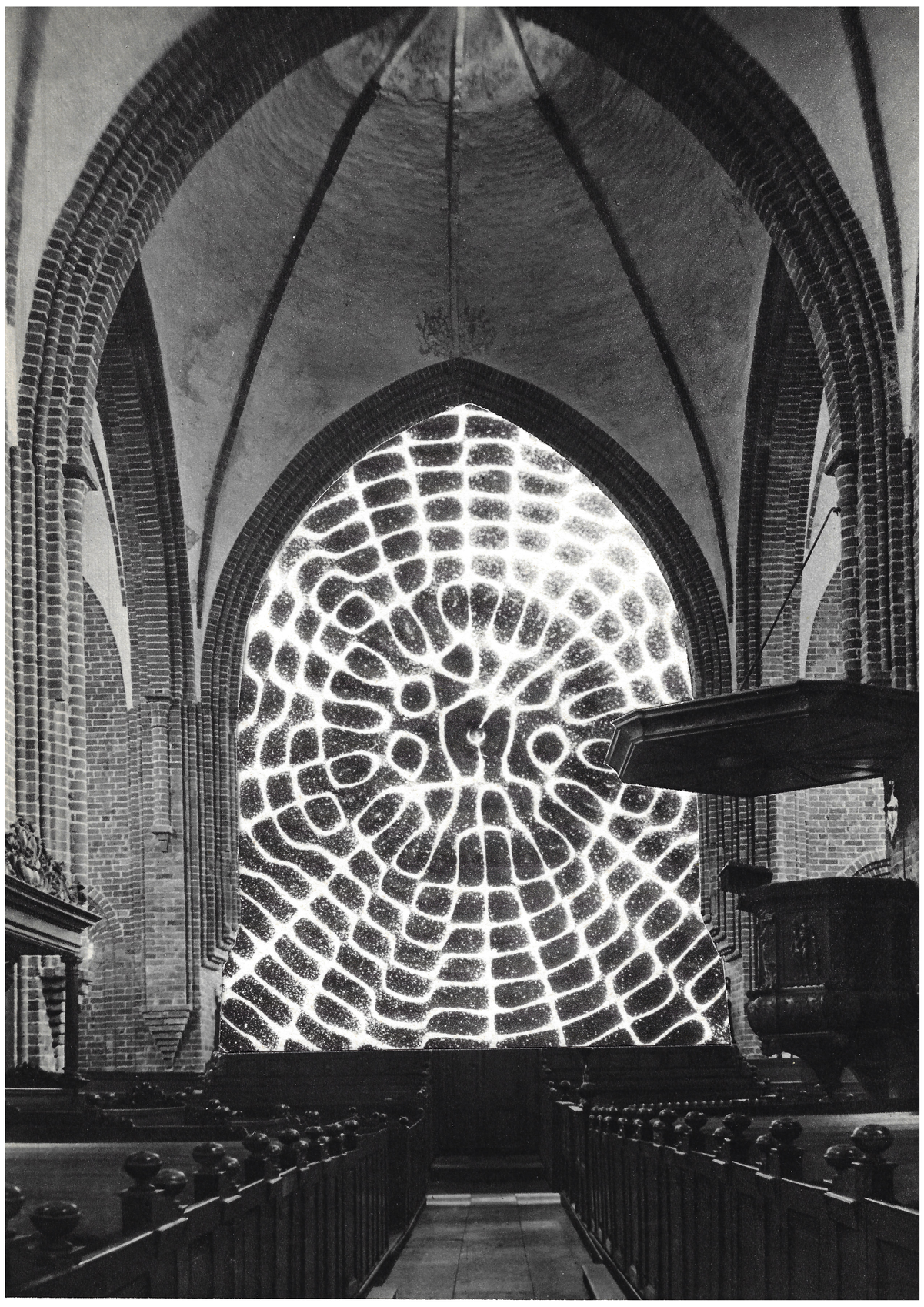

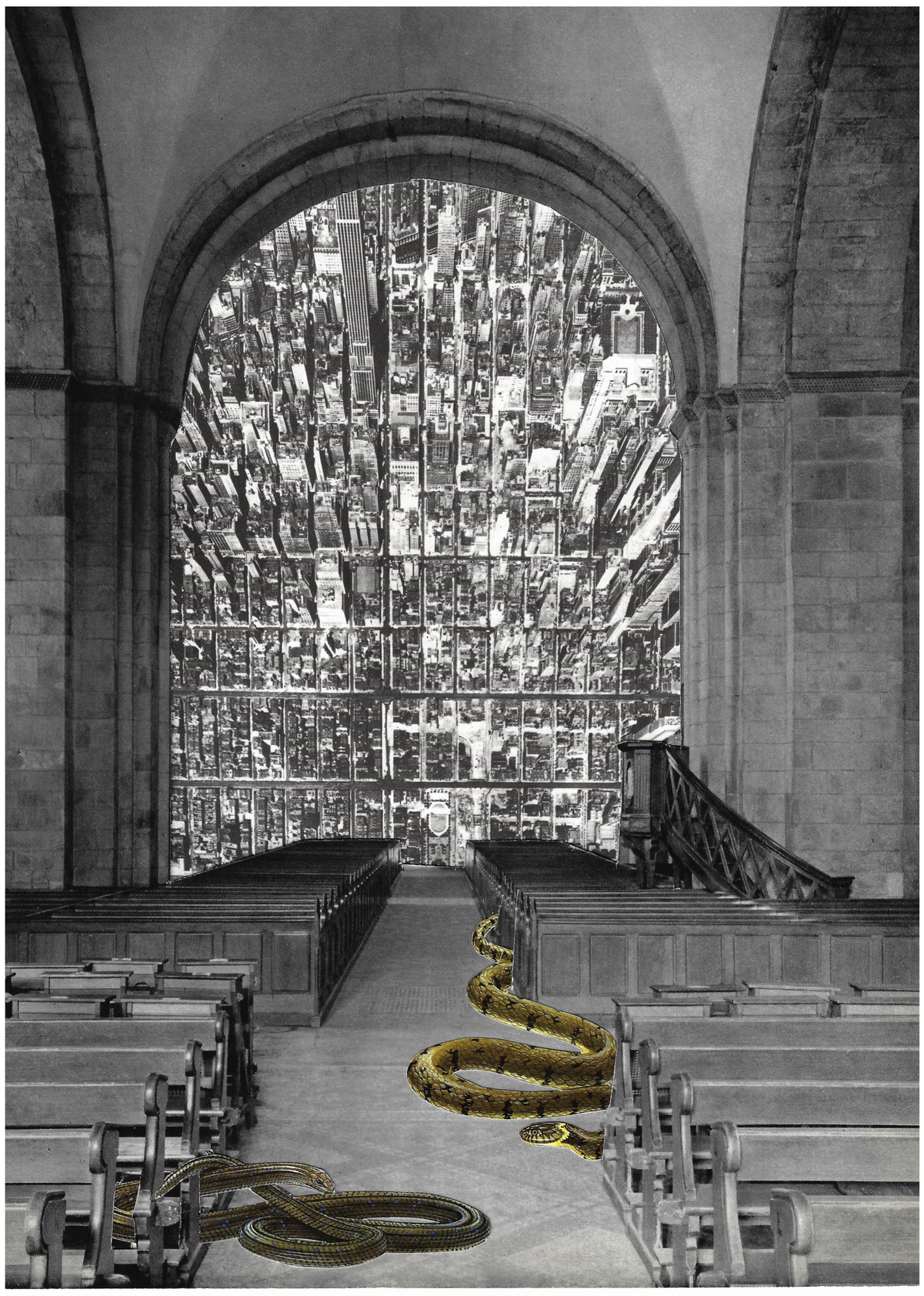

door schimmeldraden, Mycelia genoemd. Ze breken het organisch materiaal af in een proces dat bekend staat als Micorriza, een symbiose tussen planten en schimmels. De hyfen van schimmels vormen op hun beurt een belangrijke voedselbron voor insecten en andere ongewervelden. Langzaam vormt zich een zacht netwerk van witte draden rond het monument. Onder deze omstandigheden gedijen de schimmels en zullen er vruchtlichamen verschijnen rond de obelisk.

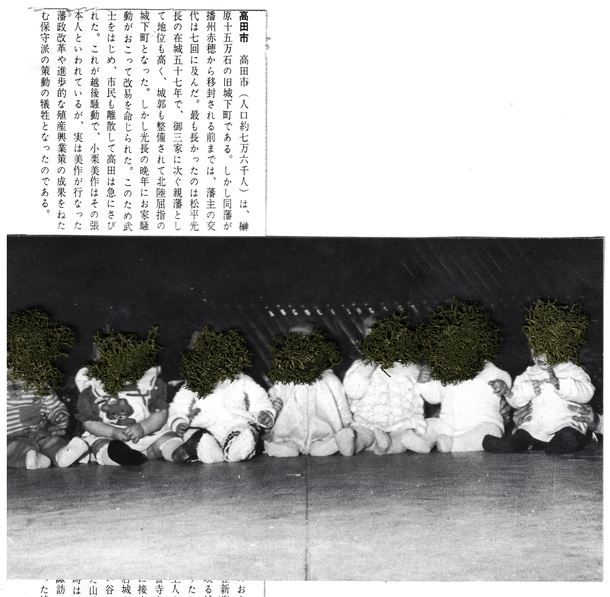

高田市　高田市（人口約七万六千人）は、榊原十五万石の旧城下町である。しかし同藩が播州赤穂から移封される前までは、藩主の交代は七回に及んだ。最も長かったのは松平光長の在城五十七年で、御三家に次ぐ親藩として地位も高く、城郭も整備されて北陸屈指の城下町となった。しかし光長の晩年にお家騒動がおこって改易を命じられた。このため武士をはじめ、市民も離散して高田は急にさびれた。これが越後騒動で、小説美作はその張本人といわれているが、実は藩政改革や進歩的な殖産興業策の成果をねたむ保守派の策動の犠牲となったのである。

おもかげをとどめている。新潟大学芸能科が置かれる城址の夜ざくらは、日たわれている。市内には上人ゆかりの浄興寺や、一石寺などの名刹が多い。市に接する位置にある春日山城として有名、二百㍍に谷に囲まれ、「日本無双の山城である。上杉謙信が可は、頂上の本丸に楼閣を訪・胡摩の三堂があり、た城下町は、戸数一万、

Op deze manier leert het monument ons te leven binnen de grenzen van de natuur en te putten uit de filosofie van het diep rentmeesterschap waarin de aarde niet het eigendom is van de huidige generatie maar een levende entiteit die in bloeiende staat wordt gehouden. Na 7 generaties is de cirkel rond en start het ritueel weer waar het begon. Op de plek waar ooit ruimte werd gelaten voor de toekomst.

DE WEDERGEBOORTE

Na het verstrijken van een nieuwe generatiecyclus dient zich de wedergeboorte aan. Rond de obelisk heeft zich een dikke laag mycelium gevormd, waardoor het monument onherkenbaar is veranderd. Tijdens de viering van de wedergeboorte wordt de obelisk opgetild en verplaatst, waardoor er binnen het mycelium een ruimte ontstaat. De ruimte voor de toekomst. De wedergeboorte van het monument markeert de visualisering en subjectivering van de toekomst in de vorm van de leegte. Waar mijn associaties met deze plek en het monument voorheen besloten lagen in mijn herinneringen aan het verleden, vormt het nu de aanleiding om stil te staan bij een toekomst voorbij de grenzen van mijn eigen bestaan.

ZEVEN GENERATIES

Te midden van de schimmeldraden daalt het besef in dat we allemaal deel uitmaken van een dicht netwerk van leven en relaties die de toekomst vormen. Terwijl mijn handen langs de zachte wollige binnenkant van de ruimte glijden voel ik het levende bewijs dat nalatenschap niet iets is wat we achterlaten, maar iets wat we gedurende ons leven creëren. De ritualisering van de vertegenwoordiging van toekomstige levensvormen kan alleen bestaan onder de voorwaarde dat de monumentale daad in ieder opzicht regeneratief is. De monumentale daad bestaat daarom in een gesloten kringloop die uitgaat van een symbiose tussen menselijk handelen en niet-menselijke processen. Dit betekent dat de Mycelia na verloop van tijd af zullen afbreken en op die manier weer ter beschikking worden gesteld aan het ecosysteem, het resulteert in rozentuin vol verwelkende monumenten in ruïneuze staat.